

FORUM

6501 Lansing Ave.
Cleveland, OH 44105
216-883-2828

www.naforumcle.com

polishcenterofcleveland.org

email: paccleveland@gmail.com

POLISH-AMERICAN

John Paul II

CULTURAL CENTER

Październik 2022 No. 10/223

October 2022 Nr 10/223

Teatr z Toronto

Zapraszamy serdecznie na przedstawienie teatralne - "PIĘKNO I DOBRO", które odbędzie się 15 października o godzinie 6 PM w Polsko-Amerykańskim Centrum Kultury

Wstęp od godziny 5:30 PM - kawa, herbata, deserek, przekąski, wino, piwo dostępne przed spektaklem i w przerwie.

BILET WSTĘPU \$25

Długo oczekiwany i wytęskniony Polski Teatr z Toronto, po przerwie covidowej, znowu zawita na scenie w Centrum! Jesteśmy poruszeni niezmiernie, ponieważ tu - na emigracji - jest to najlepsze i najpiękniejsze źródło kontaktu - spotkania ze sztuką, poezją polską na poziomie... najwyższym.

ZAPRASZAMY WSZYSTKICH BARDZO SERDECZNIE!!!!

Oto przed nami wieczór wzruszeń, zadumy i przeżycia wewnętrznego inspirowanego polską sztuką...

A oto co, aktorki, twórcynie widowiska mówią o tym, czego doświadczymy 15 Października:

"Witamy Państwa na przedstawieniu poświęconemu Zbigniewowi Herbertowi.

W nurcie widowisk poetyckich Salonu na przestrzeni 30 lat przedstawiliśmy prawdziwy poczet królów poezji polskiej od Jana Kochanowskiego do Czesława Miłosza, Wisławy Szymborskiej i Księdza Jana Twardowskiego. Jesteśmy szczęśliwi, że do naszego repertuaru wprowadzamy poetę mistrzowsko władającego słowem, sztuką poetycką a przede wszystkim poetę niezłomnego, niezależnego, który poprzez swój talent i godność wpisał się na trwałe w historię polskiej literatury i poezji.

Nasz wieczór teatralny jest skromną próbą przypomnienia Jego wierszy a przede wszystkim zachętą aby zbliżyć się do poezji Zbigniewa Herberta, obcować z nią w ciszy własnego domu, korzystać z tego wielkiego daru mądrego poetyckiego słowa.

Przesłania które udało mi się znaleźć w obszernych wywiadach przeprowadzonych ze Zbigniewem Herbertem a zamieszczonych w książce "Herbert nieznan" powinny pozostać na zawsze w naszej pamięci. A oto kilka z nich:

"Istnieją dwie podstawowe wartości piękno i dobro. Pracując usilnie w pięknie wywołujemy dobro."

"Dotkliwie odczuwam brak tablic wartości we współczesnym świecie."

"Kultury nie dziedziczy się mechanicznie, trzeba ją w pocie czoła wypracowywać, zdobyć dla siebie, potwierdzić sobą."

"Dokonując pewnych wyborów trzeba się koniecznie kierować smakiem, w którym jest coś z sumienia."

Maria Nowatorska i Agata Pilitowska

Karolina Rostafiński Merk***The Cleveland Cultural Gardens***

Anyone who has not visited the Cleveland Cultural Gardens has missed out on one of our city's unique treasures. Located in Rockefeller Park, the gardens celebrate our cultural diversity and serve as a tribute to Cleveland's multi-ethnic heritage. There are currently 33 nations represented in the gardens, and another 10 in development. They are ensconced throughout the wooded parkland that spans 276 acres – a gift to the city by J.D. Rockefeller. It is a place of beauty and peace.

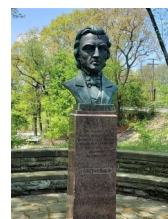
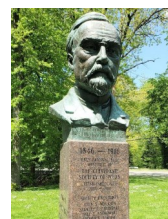
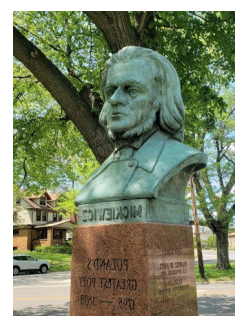
The first garden in Rockefeller Park was the Shakespeare Garden, dedicated in 1916. Over the years, the idea to create a chain of gardens was discussed, leading to the establishment of the Cleveland Cultural Gardens. Official city recognition was granted in 1927. The Hebrew Garden was the initial cultural garden to go in, followed in rapid succession by Italian, German, Slovak, Hungarian, Czech, Lithuanian, Yugoslav, Rusin, Irish, etc. The Shakespeare Garden was later renamed the British Garden.

The Polish garden was dedicated in Oct 28, 1934. It is located on the upper level of the Cleveland Cultural Gardens at the southwest corner of East Boulevard and St. Clair Avenue. It features a plaza with an octagonal fountain surrounded by 7 busts. The personages immortalized there are: **Ignacy Jan Paderewski**, pianist, patriot, statesman and former Premier of Poland; **Frederic Chopin**, composer and pianist; **Maria Skłodowska Curie**, scientist and pioneer in the research of radioactive substances, co-discoverer of radium and polonium, and Nobel Prize winner in physics (1903) and chemistry (1911); **Henryk Sienkiewicz** writer, novelist, journalist and Nobel Prize laureate in literature (1905); **Saint John Paul II** (born Karol Wojtyła) the first globally-oriented Pope who was canonized by Pope Francis; **Nicolaus Copernicus**, the father of modern astronomy; **Adam Mickiewicz**, poet, dramatist, professor of literature, essayist, translator, political activist, best known for his epic work, *Pan Tadeusz*.

The motto of the Cleveland Cultural Gardens is "Peace through Mutual Understanding." Therefore, one will not find any statues or busts of military figures or

war heroes. As exemplified in the Polish Garden, it is those individuals who contributed to global culture, religion, science, the arts and literature that are honored. Some gardens include symbolic sculptures or tributes to sacred monuments in their countries of origin.

Any nationality is welcome to create a garden. Each group is responsible for the cost of construction and for upkeep. The Cleveland Cultural Garden Federation is the non-profit organization that oversees the gardens, promotes them and serves as a liaison with the city. Every year during the summer they organize One World Day. Celebrated since 1946, the community is invited to enjoy a parade of nations, entertainment, food, music, costumes... of the many countries represented in the gardens. This day is a true celebration of Cleveland's diverse heritage!

Andrew Bajda

Travel, Immigration, and Rainbows

There is a scene from the movie classic, the Wizard of Oz, that I often reflect on when travelling abroad. Stepping into an unfamiliar setting, I find myself repeating the memorable line from that scene with a smile and reminder of the movie. In the scene, Dorothy and Toto have just fell out of a black-and-white nightmarish dream and into a colorful reality (?). Giant flowers blend in with mushroom homes, and a clear stream leads to a magical road. But there is an air of uncertainty posing as potential danger when Dorothy clutches Toto and declares, “I don’t think we’re in Kansas anymore.”

The magical journey that follows is indeed fraught with wonder and danger that could have easily been avoided had Dorothy not run away to chase her dreams over the rainbow. But then again, the entire moral of the story proves that following her dream resulted not only in a journey culminating discovery and personal growth with lasting friendships, but also a deeper appreciation of the home and loved ones that she left behind. Such is the wonderful opportunity that awaits us all when we step out of our comfort zone and into the unknown to chase our dreams.

My 50-day journey across four countries in Europe this summer contained a number of moments where I echoed that line, I’m certainly not in Kansas (Ohio). Those moments now stream together like flashbacks from a movie; lost in a sea of purple lavender, dancing along the Seine River in the shadow of the Louvre, basking in a glistening mountain lake in the Alps, feeling the floor shake from the flamenco dancers on a rickety stage just above me, transfixed by the emotions pouring from an aging Fado singer’s call to her homeland’s past. The list of scenes goes on and on. But the true subject in this story, the one chasing a dream over the rainbow, is not me. It’s my fiancé Zhen, who remains in Europe as we await the bureaucratic immigration process to dictate our next steps.

Our dream to spend a lifetime together has indeed been met with a string of obstacles. None of which were expected when we said our good byes in the Polish mountains following my cousins wedding

in January of 2020 (a memorable trip which I shared in a Forum story). The plan was to go back to our respective homes, initiate the immigration process for a fiancé visa, and marry in America within the year. It all seemed simple enough.... until Covid happened.

Looking back, we can all reflect on the challenges that disrupted our lives as the unknown of this deadly virus impacted every person across the globe. However, as we all get back to some sense of normalcy, Zhen faced a much different reality in a country that declared a zero-tolerance policy. Travel in and out of the country became virtually impossible and I silently wondered just when we would be able to see one another.

Since her EU visa was still valid, Zhen made plans for this summer trip when a sliver of hope opened to make our reunion possible. But even that appeared to close as the country experienced more cases and further tightened their policy. So, it was not until her plane landed in Germany that my anticipation grew and I continued my own plans to meet her in Paris one day later.

Now that I have returned to the comfort of my home, family, and friends, Zhen sits alone in a home that is just as unfamiliar as the language spoken around her. But rather than drown in despair with home sickness, she embraces the opportunities. This is of course no surprise to me, for throughout our magical time together it was she who taught me

patience and appreciation for the wonders and beauty that surrounded us. She has taken it upon herself to enroll in a language class where she is joined by other newcomers, each with their own stories, and I am amazed at the proficiency she has picked up in learning another new language. She sends daily photos of her trips to the market and local cultural events, and has mastered the public transportation system to easily get around in a large foreign city.

We also enthusiastically work together to explore discounted rentals during the winter months in some of our favorite destinations that will provide my first ever respite from a frigid Cleveland winter.

Just as she did during our trip, Zhen continues to paint our story. She also dreams of the day when she will decorate the Cultural Center Hall with a floral design that brings joy to us all, and the day she can finally introduce me to her family and wonders of her own homeland. Until then, we should all be reminded to keep our dreams alive and embrace the journey along our respective paths over the rainbow.

From the song, Over the Rainbow:

*Someday I'll wish upon a star
And wake up where the clouds are far behind me
Where troubles melt like lemon drops away above
the chimney tops
That's where you'll find me*

Zhen 21 August 2022

Stanisław Kwiatkowski

Głos

Było już bardzo późno, kiedy skończyłem korektę swojego ostatniego felietonu, tego o wojnie w Ukrainie i Putinie. Redaktor naczelna potrzebowała go na jutro rano, bo nowe Forum było już złożone i czekali jeszcze tylko na mój tekst. Napisałem maila, załączyłem swoje „dzieło” i z wielką ulgą nacisnąłem klawisz „send”. Byłem naprawdę zmęczony. Pisanie, kiedy ledwo widzi się pojedyncze litery, nie jest rzeczą łatwą. Cieszę się, że żyję w czasach, kiedy technika jest na poziomie pozwalającym ludziom z problemami podobnymi do moich, nie rozstawać się z literaturą, śledzić bieżące wiadomości, utrzymywać kontakt z przyjaciółmi, a nawet pisać.

Tekst, który właśnie skończyłem, był o wojnie w Ukrainie i tych, którzy ją wywołali. Czułem się zmęczony napięciem pisania, a poza tym było już późno. Sprawdziłem jeszcze, czy mój mail poszedł, oparłem się wygodnie o tył mojego krzesła i zamknąłem oczy.

W tym samym momencie usłyszałem potężny głos, dochodzący jakby z wielkich głośników ustawionych wokół mnie i w mojej głowie: – „Stanisławie, Stanisławie! Czy ty myślisz, że ten twój Putin żyje i działa w próżni?... Nie! Tak nie jest. bo dziesiątki milionów głosuje na niego, popiera go, współpracuje z nim, zabija, wydaje wyroki i więzi w jego imieniu tysiące innych, prowadzi ludobójcze wojny. Później będą się tłumaczyć, że nie wiedzieli, nie słyszeli i nie widzieli. Wiesz przecież o tym, że niewiedza nie jest usprawiedliwieniem w sądach całego cywilizowanego świata. Nie jest też tłumaczeniem przed Moim Sądem.

We współczesnym świecie wszyscy powinni wiedzieć, że:

– Każdy, kto obiecuje proste rozwiązania szalenie skomplikowanych problemów współczesnego państwa jest kłamcą, bo taki, który by to potrafił, jeszcze się nie narodził.

– Każdy, kto nagina i łamie prawo, robi to dlatego, że sięga po autorytarną władzę, która zawsze niszczy państwo.

– Każdy, kto wynajduje, wyszukuje lub tworzy wrogów, robi to po to, żeby wzbudzić w was

strach i przekonać, że tylko on może was bronić przed wrogami, a wrogiem może być każdy inaczej myślący, inaczej wyglądający, inaczej żyjący czy mówiący innym językiem. Musisz sobie zdawać sprawę z tego, że wrogiem może się stać każdy, nawet ty.

– Każdy, kto kupuje sobie zwolenników, a swoim towarzyszom pozwala na nieuczciwe bogacenie się i kradzieże społecznego dobra, tworzy skorumpowaną rzeczywistość i niszczy twoją społeczność.

– Każda władza wypacza charaktery, a autorytarna i absolutna władza wypacza osobowość totalnie. Dlatego każda władza musi być kontrolowana przez niezależne instytucje państwa.

Wystrzegajcie się kłamców i fałszywych proroków. Poznacie ich po ich czynach.”

Prawdopodobnie cisza, która zaległa w moim pokoju spowodowała to, że otworzyłem oczy. Nacisnąłem odpowiedni guzik na swoim zegarku i usłyszałem dokładny czas. Od wysłania mojego tekstu do redaktor naczelnej minęła zaledwie minuta, a mnie bolał kark tak, jakbym siedział na krześle w pozycji półleżącej Bóg wie, ile czasu.

Położyłem się spać i niemal natychmiast zasnąłem. Nie zdążyłem pomyśleć o tym, co słyszałem wcześniej.

Rano, zaraz po przebudzeniu, włączyłem komputer i zacząłem zapisywać bardzo dokładnie to, co usłyszałem ostatniej nocy. Po kilku słowach zdziwiłem się, że pamiętam wszystko i mogę zapisywać słowo w słowo, jakby mi ktoś dyktował. Wprawdzie pamięć mam niezłą, ale nie aż taką, żeby zapamiętać tak dokładnie coś, co usłyszałem poprzedniego dnia. Ale co to było? Kto do mnie mówił? Był to sen? Majaki?...

Z moją chorobą oczu związane są wizje wzrokowe, ale żeby i słuch mi płatał takie figle i do tego pamięć, która pozwoliła mi na dokładne odtworzenie tego, co słyszałem? Coś jest nie tak i nie rozumiem tego. A może chodzi o to, żebym przemyślał słyszane słowa?... Nie wiem. Muszę się nad tym jeszcze zastanowić.

Stanley Kwiatkowski

I Hate Wars

I hate wars because I was born during the time of the World War II. I didn't remember the war itself but it lived in our psyche, through our parents' stories, through what we observed around us and through our games and imagination. My mom shared with us many unforgettable details from the war period. She told us about her beloved youngest brother who died in 1945 while forcing a crossing of River Oder and about an incident of being arrested by the Gestapo, regarding matters with which she had no connection. Such accusations could have easily led to being placed against the wall or being transported to a concentration camp. She spent the night praying and crying, not fearing for her safety but concerned that I, at the age of one, and my two years older brother would be left without a mother. She was released in the morning, lucky to survive.

Dad told us about his own brother who died in Pomerania in the spring of 1945. His grave site was unknown until its discovery in 1970s. He also mentioned an incident he witnessed from their home's attic. He observed a number of German cars and trucks arriving on the edge of a nearby forest. Officers, and soldiers with machine guns slung across their chests, got out their vehicles then surrounded a rectangular area approximately 50 x 100 m. At that point, men in civilian clothing began jumping out the trucks, being ordered to take shovels and picks from the pile on the ground then start digging a wide and long trench which they finished after many hours. These men were the Jews from the city's Ghetto. Next, another convoy arrived, bringing all those remaining: the rest of the men, women, children and elderly. Twenty years after this happened, I saw photographs taken during a post war exhumation, that looked like the Katyn images.

My memories begin with years after the war's end. I remember ruins and burned-out houses 'our favorite playgrounds' filled with the secret places to hide from the grownups, finding 'treasures' in the rubble and stashing all those 'valuables' there. I recall the old town on the edge of a canal, reduced to mounds of bricks, pieces of walls and here and there, still standing sections. Almost in the middle of this rubble

stood our church, a large cathedra built in thirteen century, which we used to attend on Sundays. Entering it through a dark enclosure, we were flooded with daylight, for the ceiling and roof were gone. I remember a seven years old friend, who with a few magic strokes of a pencil on paper, created all kinds of images. One day he found a rusty rifle. The trigger and lock were not working. He grabbed this weapon with the left hand, somewhere and the middle and using the right to hold the gun barrel, he started to bang it on a rock. The rifle discharged. The right hand was severely disfigured. He and his family moved later, so I don't know if he was able not just to hold a pencil, but to also use it with precision. Another friend found a small mortar, then began throwing it and ducking in a ditch, hoping it would explode. After several unsuccessful attempts, he picked up that rusty piece of metal, examined it and with disgust tossed it out. The missile exploded. He survived but had scars. One from a fragment that skirted the skull, another on his side where a kidney was removed. A close friend lost his mother during the war and lived with his father, who had to leave him daily for work. At the age of six he was able to feed himself and clean up. He and I smoked our first cigarets together.

I could go on with more recollections but this is not the place to dwell on them. I simply want to illustrate the reasons why I hate war and why I despise this tyrant residing in Kremlin and fantasizing about restoring the Russian empire and becoming the emperor. It doesn't matter, that he is destabilizing the world's economy and political system, and Europe which was advancing its prosperity without a major war for a period of 75 years, the longest span in its history. It doesn't matter that he is destroying a country that has painstakingly built a future for its self after many years under a rule of another tyrant. It doesn't matter those tens of thousands of people from all walks of life have died so far, including children, mothers, fathers and elderly.

It doesn't matter that the majority of population in his own country lives in poverty because this savage man must have the means to build his empire. It doesn't matter that the world is

incasing his country with a wall aversion and mistrust which will undoubtedly exasperate the misery and the collapse of civilization. For him, the millions of people in parts of the world facing starvation because of blocking export of grain, don't matter.

Even the blessing of the Patriarch of the Moscow Church will not help the Kremlin scoundrel, and in history, he will be in the honorable company of Hitler, Stalin and others.

I'm proud of our Polish Nation for responding to Ukraine in its hour of need with such empathy, solidarity and humanity. The world is not built on nuclear bombs and rockets but on a foundation peace and prosperity.

I truly hate war.

Translated by *Julian Boryczewski*

Barbara Betlejewska

On the Hunt for a Snoogle!

I had heard of Snoogles, but had never tasted one before. So one day, I decided to check them out. A Snoogle is an airy Polish-American pastry with a sweet cream cheese filling and a buttery glaze... Mmmmm... sounds delicious!... Snoogles are long and slim, 16 inches long, making them an entire meal on their own... oh my! They are the brainchild of Tim and Terri Kiedrowski, who own and run Kiedrowski's Simply Delicious Bakery in Amherst, Ohio.

On my Snoogle hunt, I headed up Route 58 from our farm in Ashland County, Ohio. I always think of my father whenever I drive Route 58. My father and grandfather sold bootleg home-made potato vodka made by Polish immigrants located in "Slavic Village," the Polish enclave on Cleveland's near east side. They used the cash money to make the mortgage payments on the farm. Otherwise they would have lost the farm during The Great Depression. In contrast, the adjoining farm went to Sheriff's sale four times in the 1930's. My dad started selling our farm eggs and produce to city people up in Cleveland as a teenager, and would place the vodka in the bottom of empty egg crates in his Ford Model-T and hide it with layers of eggs on top in case he was stopped and searched. Then he would drive west from Cleveland toward Lorain to take Route 58 south home, as the "revenooers" as he called the officials from the Bureau of Alcohol, Firearms, and Tobacco, were patrolling on Route 42, the main Cleveland to Cincinnati route at the time.

In my hunt for a Snoogle, I retrace my dad's steps the opposite way, going north to Amherst, where Kiedrowski's Bakery is

located just off Route 58. It is a delightful Polish Bakery with polka music greeting all clients. Kiedrowski's was voted America's Best Bakery for 2011. And there they are, behind the bakery counter window, 12 to a pan, the famous Snoogles! This pastry was concocted around 1984 by Tim and Terri Kiedrowski. Accidents can be disastrous in a bakery, but the 'snoogle accident' was a welcome one for Kiedrowski's! Late one evening at the bakery, Tim was preparing ladylocks and Terri was working on a batch of cheese Danish. With leftover ingredients to use up, these two happy bakers set out to create something new. A little bit of this, a little of that, and *voila*, the Snoogle was born! These sweet cream-filled confections have become Kiedrowski's biggest seller. When asked how many calories they have, Michael, their son, who dubs himself the "baker extraordinaire," said "enough to fill you up!" In April, 2011, Tim and Terri Kiedrowski were awarded a trademark for their world-famous Snoogle. For more info on Snoogles, check out www.kiedrowskibakery.com. If you see a pastry that *LOOKS* like a Snoogle, be sure to ask if they are from Kiedrowski's. If not...they are NOT the original! So did these pastries live up to their reputation when I sampled my first one? Yes, they did! And it's probably a great thing for my waistline that I live 35 miles away and won't be able to indulge myself toooo often! Smaczego!

Agata Wojno

Zdrowy egoizm, asertywność tak czy nie? Jak kochać siebie?

Dbajmy o swoje personalne granice.

Albo może nauczymy się je stawiać? Kiedy robić rozrachunek ze sobą i przeddefiniowywać swoje życie?

Przychodzą do mnie ludzie na jogę i zawsze, ale to zawsze szukają „tego samego” - akceptacji siebie samego, tu i teraz, z bagażem i z przeszłością i z lękiem przed tym, co będzie. A ja łagodnym głosem mówię... zacznij od kochania samej siebie... Zacznij od słuchania swojego oddechu, personalnego oddechu, który odróżnia cię od tłumu. Uczę ludzi uważności...

Dlaczego niektórzy ludzie wpadają w złość, gdy zaczynasz kochać siebie bardziej? Może dlatego, że gdy zaczynasz kochać siebie bardziej, to mówisz „nie” o wiele częściej niż „tak”. Zaczynasz używać swego głosu i mówić rzeczy, do których inni nie są przyzwyczajeni. Teraz zaczynasz znać swoją wartość i nie zadowolasz się kawałkami, którymi zadowolalaś się, gdy jeszcze się uzdrawiałaś i zastanawiałaś się nad sobą. Teraz chronisz siebie, nawet jeśli oznacza to zawód dla innych. Niektórzy ludzie (szczególnie rodzina, albo partner, kiedy ty zrobisz wysiłek w poznawaniu siebie i odkrywaniu swojej wartości a oni nie) tęsknią za starą wersją ciebie, taką do której się przyzwyczaili. Tą, którą z łatwością mogli manipulować, ponieważ wiedzieli, że zawsze będziesz tam, gdzie chcą, że zawsze postawisz ich potrzeby ponad własne, i wiedzieli, że zawsze wybierzesz ich ponad siebie. Tamtemu szefowi podobało się, kiedy cię umniejszał, żeby mógł wziąć na siebie całą zasługę, bo wiedział, że nie będziesz narzekała. Ten jeden członek rodziny lubił, kiedy obwiniał cię za wszelkie swoje niepowodzenia i oczyszczał się ze wszystkich swoich złych uczynków twoim kosztem. Niektórzy ludzie wściekają się, gdy zaczynasz kochać siebie bardziej, ponieważ to oznacza, że nie będziesz już dłużej pozwalać aby cię wykorzystywano.

Jestem otoczona ludźmi o różnej przeszłości, o różnorodnych doświadczeniach, poziomach intelektualnych i emocjonalnych, przebywanie z nimi

jest dla mnie źródłem siły i inspiracji. Od ludzi starszych uczę się i cenię to sobie głęboko, że przychodzi taki moment, kiedy nie ma się cierpliwości do pewnych rzeczy, nie dlatego, że stajemy się arogancy, ale po prostu dlatego, że osiągamy taki punkt w życiu, gdzie nie chce się tracić więcej czasu na to, co boli lub mnie nie zadowala. Brakuje cierpliwości dla cynizmu, nadmiernego krytycyzmu i wymagań każdej natury. Tracimy wolę do zadowalania tych, którzy nas nie lubią, do kochania tych, którzy nas nie kochają i uśmiechania się do tych, którzy nie chcą się uśmiechać do nas. Takie proste?

Moim ulubionym, personalnym przykładem nauki „kochania siebie” jest uczenie się używania swoich dobrych rzeczy każdego dnia! TAK – przestań, nawet kiedy pochodzisz z kraju, gdzie za czasów komunizmu NIC nie było i musiałaś chodzić w za dużych butach w kolorze dajmy na to – stęchłej musztardy – przestań oszczędzać porcelanę na specjalne chwile. Zacznij celebrować specjalną chwilę – TERAZ. To brzmi „idiotycznie słodko”, ale jutro nie jest gwarantowane dla nikogo z nas, więc każdy dzień, kiedy tu jesteśmy na naszej planecie życia, jest wart celebrowania. Pewna kobieta opowiedziała mi nie tak dawno pewną historię; spłakałyśmy się przy tym obie... Wyrosła w domu, gdzie „ładne rzeczy”, były z pietyzmem chowane i przeznaczane na „te specjale okazje”. Ładna, cienka porcelana była wyciągana tylko na Thanksgiving, a kryształowa waza na kwiaty, którą jej rodzice dostali w prezencie ślubnym w latach 80-tych stała sobie spokojnie na najwyższej półce i zbierała kurz. Kobieta zareczyła się, zarejestrowała w super sklepie wybierając prezenty ślubne, wyszła za mąż. Zaczęła powielać ten sam, rodzinny schemat – prezenty piękne stały pochowane na półkach, a używało się „na codzień” tanich naczyń z Ikei. Ukochany mąż 4 miesiące po ślubie zachorował na raka, a dwa lata potem zmarł. Dom, kuchnia, szafy pełne pięknych rzeczy zostały „na potem”.

„POTEM” nie nadeszło...

Zacznij kochać siebie i wyrzuć buty, które cię uwierają, choćby były kupione na super okazję w przeszłości, która już dawno minęła i które prezentują styl, który już wyszedł z mody.

Do Członków i Przyjaciół

Polsko–Amerykańskiego Centrum Kultury,

Kochani...

Październik jest w USA miesiącem polsko – amerykańskiego dziedzictwa. Miesiącem, kiedy Polacy w Ameryce celebryją swoją odrębność kulturową.

2 października w Nowym Jorku odbyła się jak co roku słynna Parada Pułaskiego, kiedy to ulicami Manhattanu maszerowali Polacy prezentując swoje istnienie, swoje biznesy, szkoły, kościoły, organizacje, najróżniejsze grupy o przeróżnej formie i tematyce. A na koniec parady wszyscy spotkali się w Central Parku i przy muzyce Golec Orkiestra celebrowali miłe chwile w samym sercu Nowego Jorku – jako jedna „Polska Rodzina”.

Pewien przedstawiciel Polonii, uczestnik parady, bardzo entuzjastycznie, z wielką energią wypowiedział się o wydarzeniu w polskim radio RMF, a mniej więcej brzmiało to tak:

„My w Stanach nie maszerujemy żeby opowiedzieć się za czymś, albo przeciwko czemuś – bo, przynajmniej się, społeczeństwo w Polsce jest tak bardzo podzielone, że są tylko manifestacje za czymś, albo przeciwko czemuś, albo się jest lewakiem albo prawicowcem i to jest takie smutne. U nas nie, w naszej parady idziemy wszyscy, ci co myślą konserwatywnie i ci co nie, idą kościoły i biznesy, i ludzie rapu i osoby LGBT i młodzi i starsi i wszyscy idziemy, bo jesteśmy Polakami i chcemy pokazać, że łączy nas język, historia, kultura i nieważne kto do czego należy i czemu, wszyscy pokazujemy naszą miłość do Polski i do polskości.”

Zabrzmiało to... tak naturalnie i może nawet nieco utopijnie, w zestawieniu z powszechnym nurtem przekazu z Polski, kiedy nieustannie słyhać w mediach, w rozmowach z rodzinami, w mediach społecznościowych ten sam smutny ton - „my jesteśmy już tak spolaryzowani, tak zapędzeni w tych podziałach, że każdy ale to każdy temat oprócz pogody kończy się dyskusją, albo awanturą światopoglądowo – polityczną.”

Jak to dobrze, że u nas, na naszym polonijnym podwórku tak nie musi być, że pobyt w Ameryce nauczył nas dystansu i poszanowania dla innych poglądów, że możemy istnieć w społeczeństwie wielowarstwowym, dbać o swoją tożsamość narodową, jednocześnie będąc częścią kraju emigrantów, gdzie w którymś momencie wszyscy czujemy się „jak u siebie”.

Dlatego między innymi działalność takiej organizacji jak Polsko–Amerykańskie Centrum Kultury jest niezwykle ważna, gdyż umożliwia Polakom i osobom polskiego pochodzenia spotkanie się, dostęp do wydarzeń kulturalnych i rozrywkowych, przypomina o historii i naszej tożsamości.

Mamy świadomość, że bez Was, Waszego wsparcia, zaangażowania wielkiej ilości wolontariuszy działalność Centrum nie byłaby tak spektakularna.

W każdej społeczności, tak i w naszej, przychodzi czas w roku, kiedy pora na podsumowania, wyciąganie wniosków, ustalenie kierunku rozwoju, nowe wybory, itd. itp.

W Centrum, taki moment to SPOTKANIE CZŁONKOWSKIE, podczas którego każdy ma prawo głosu, zadawania pytań, oceniania kierunku w którym podąża jego organizacja. Takie spotkanie, to też możliwość naoczego przekonania się, co właściwie wspieracie i dlaczego poprzez swoje członkostwo. To świadome utożsamienie się z organizacją do której należycie, albo nieśmiała decyzja, że może pora zaangażować się bardziej?... Dla wszystkich starczy miejsca pod dachem Centrum!

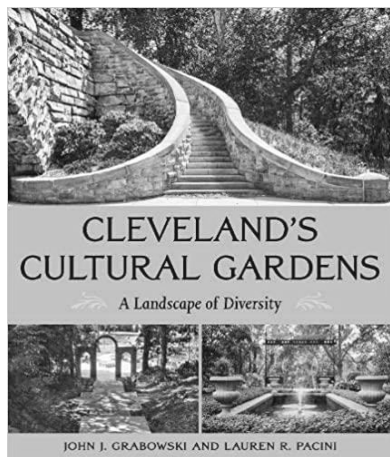
Dlatego WSZYSCY CZŁONKOWIE i Przyjaciele Centrum są serdecznie ZAPROSZENI na SPOTKANIE CZŁONKOWSKIE, które odbędzie się w NIEDZIELĘ 20 Listopada o godzinie 1:30 PM, tuż po uroczystym (niezwykle smacznym) lunchu z okazji Święta Thanksgiving.

Jeszcze raz odwołajmy się do słów uczestnika Parady Pułaskiego z Nowego Jorku, uświadamiając sobie, jakie to błogosławieństwo, że nie musimy opowiadać się za czymś, albo przeciwko czemuś, żeby coś wartościowego tworzyć RAZEM, żeby wszyscy w Cleveland wiedzieli, że warto odwiedzać i wspierać działalność Polsko–Amerykańskiego Centrum Kultury, którego misją jest troska o kultywowanie polskiej tożsamości historycznej i kulturowej poza granicami kraju.

REDAKCJA FORUM

Social and Cultural Events at the Center & Slavic Village

Friday, October 7, 7-9 PM	Performance by a Vocal and Dance Group - Slask The Breen Center, Saint Ignatius High School, Cleveland
Sat, October 15, 6PM	Teatree from Toronto at the Center
Sun. October 23, 11-1:30 PM	Lunch at the Center
Sun, October 23, 1 PM	Presentation of prof. John Grabowski
Sat. November 5, 6 PM	Reverse Raffle at the Center
Friday, November 11, 7PM	Polish Independence Day—reception at the Center
Sun. November 20, 11-1:30 PM	Thanksgiving Dinner
Sun. November 20, 1:30 PM	Annual Membership Meeting
Sun. December 11, 12-3 PM	Wigilia at the Center

ONE-TIME ENGAGEMENT: BOOK PRESENTATION

Honoring and embodying the cultural heritages of a region through the beauty of shared outdoor spaces. From their beginnings as private farmland to their current form as monuments to cultural and ethnic diversity, the unique collection of landscaped, themed gardens that compose Cleveland’s Cultural Gardens holds a rich history. John J. Grabowski guides readers through this story, using both archival images and Lauren R. Pacini’s stunning contemporary photography to illustrate their development and importance.

Authors John J. Grabowski and Lauren R. Pacini
Present their new book:

Presentation and Book Signing Event to be held at
Polish-American Cultural Center, JP II
6501 Lansing Ave, Cleveland, OH 44105
October 23rd, 2022
1:00 pm
Admission is FREE

*The PACC, JP II delicious luncheon is served 11:30 am -1:30 pm. Cost \$16.00
 *Enjoy a Free self-guided tour of our beautiful Museum and outdoor Heritage Garden.
 For more details: 216-513-6646

OUR SPONSORS

Komorowski Funeral Home: 4105 East 71 St, tel. 216-341-1854 lub
Tabone-Komorowski Funeral Home 33650 Solon Rd, Solon OH, 44139, tel. 440-248-3320

*

Golubski Funeral Home: 6500 Fullerton Ave, tel. 216-341-0940 lub
5986 Ridge Rd., tel. 440-886-0200 (mówimy po polsku)

*

Fowler Electric Co. – Eugene Trela, tel. 440-786-9777

*

Krakow Deli – 5767 Ridge Rd Parma, OH 44129, tel. 440 292 0357
Polish Store with great assortment of Polish meats and imported goods

*

The Original Mattress Factory – Ronald Trzcinski , tel. 216-661-3888

*

Architectural Rendering – Kuba Wisniewski, tel. 440-582-2367

*

Heights Drapery Co. – Alina Czernec, tel. 216-642-8744

*

The Cleveland Opera – Dorota and Jacek Sobieski, tel. 216-816-1411
www.theclevelandopera.org

*

Polish Radio Program – Eugenia Stolarczyk – WERE 1490 AM, Sun. 9–10 AM
www.newstalkcleveland.com
WKSU HD4, Sun. 9–10 PM
Ideastream Public Media

*

Polish Radio Program – “Memories of Poland”, Anna Klik i Monika Sochecki
WCSB 89.3 FM, Sat. 12:30 – 2:00 PM

*

Third Federal Savings and Loans

Marc A. Stefanski, Chairman and CEO, tel. 216-429-5325

*

Polish-American Cultural Center
6501 Lansing Avenue
Cleveland, OH 44105

NONPROFIT ORG.
U.S. Postage Paid
Cleveland, OH
Permit No. 165

One World Day at Cleveland Cultural Gardens

F O R U M CLEVELAND , OH 44105 * 6501 LANSING AVENUE - Phone/fax 216 - 883 - 2828

www.naforumcle.com, E-mail: forumpacc@yahoo.com, Publisher: Polish-American Cultural Center. **Agata Wojno** - Editor in Chief (216-832-7638), **Stanislaw Kwiatkowski** - Editor in Chief Emeritus, **Fr. Jerzy Kusy** Associate Editor, **Darek Wojno** - Managing Editor, **Editorial Contributors:** Eugeniusz Bak, Andrew Bajda, Julian Boryczewski, Lech Foremski, Alexandra Hart, Joseph Hart, Mariusz Oleksy, Maria Sladewski, Andrzej Stepień, Elzbieta Ulanowski, Zofia Wisniewski